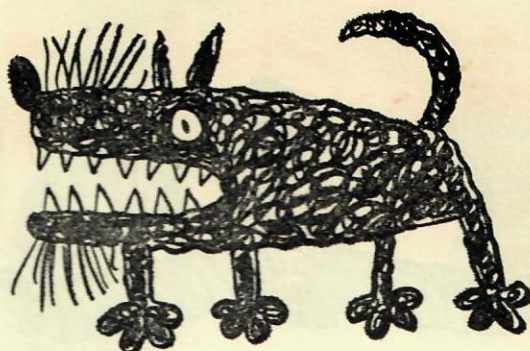

Tři malá prasátka

Vlkodlak, o kterém je řeč, byl ohavný škaredec. Pelichal a už z dálky každý poznal, že neuhnul závčas z cesty tchořovi, protože páchl, až se kolem něj tetelil vzduch. Bylo tedy kupodivu, že zaslechl přes ta svá nemytá ušiska tři malá prasátka, která si chrochtala spokojenou písničku ve svém domečku na okraji lesa. Mlsně zafuněl a ve chvílce zvonil na jejich dveře. Z prvního poschodí se ozvalo veselé zakničení: „Kdopak to k nám přišel?“ A vlkodlak zaskuhral: „To jsem já, váš strýček! Slyšel jsem, že jste tak tlustoučká a buclatá, že když se do vás píchne prstem, tak ve vás chvíli zůstane takovej roztomilej d'ulík. Tak jsem se přišel podívat, jestli je to pravda!“

Ale prasátka se dala na balkóně do smíchu: „Známe my takové zubaté strýčinky! Ne, ne! Jen si jdi svou cestou!“ To se tedy vlkodlakovi nelíbilo. Začal sprostáčit: „Heleďte, čunidla, nezahrávejte si se mnou! Vodevřte, než se ukrutně rozezlouním a vyvrtnu ta vaše škaredá dvířka!“ Ale prasátka se jen smála: „Ať tě ani nenapadne dotknout se dveří! Od této chvíle je v nich elektrický proud!“ Vlkodlak se rozchechtal: „Prasátkovskej elektrický proud! Z čeho? Snad ne z těch vašich zakroucenejch vocásků?“ Popadl dveře za kliku – a v tu chvíli se ozvala rána, s vlkodlakem to praštilo o zem, až se zajiskřilo, a potom to s ním začalo mydlit o zem čím dál rychleji, za příšerného vlkodlačího jekotu. Konečně se nad ním prasátka slitovala a vypnula proud z kliky. Vlkodlak odstartoval jako tryskáč a nezastavil se, až ve svém pelechu za horama.

Když se asi za týden vykurýroval, dumal o tom a přišel na to, že byl vlastně náramně zostuzený, a že mu nezbyvá nic jiného, než prasátka nějak šikovně ošidit a všechna tři sežrat, jinak nebude mít do smrti klid. I vymyslel si plán. Převlékl se za ovečku s rolničkou a honem za prasátky. Zazvonil na dveře a z balkónu se ozvalo: „Kdopak to k nám přišel?“ A vlkodlak zaskuhral, jak nejněžněji dovedl: „To jsem já,

vlkodl – é – vaše sestřička ovečka. Přišla jsem k vám na kousek řeči, něco dobrého sežeru a zase půjdu!" Ale prasátka zavolala z balkónu: „A copak má naše sestřička nejraději k jídlu?" A vlkodlak radostně zaskuhral, neboť to byl náramný pitomec: „No přecik, dobrou tučnou pečinku!" A prasátka zvolala: „Už ať jseš pryč, ty škaredý vlkodlaku! Prozradil jsi se! Ovečky mají rády trávu! A ve dveřích je už zase zapnutý elektrický proud!" „Ó!" – řekl vlkodlak vyděšeně a odtáhl s nepořízenou.

Ve svém pelechu dumal celou noc, jak na ta tři chytrá prasátka vyvrát. I převlékl se za kozičku, prostudoval co jí kozy nejraději a ráno rovnou za prasátky. Zazvonil a z balkónu se ozvalo: „Kdopak to k nám přišel?" A vlkodlak zaskuhral procítěně: „To jsem já, vaše sestřička kozička. Přišla jsem si s vámi popovídat, též něco malinko sežrat, no a potom půjdu zasej dom!" Prasátka na něj zavolala: „A copak má naše sestřička koza nejraději?" Vlkodlak honem zaskuhral: „Já jsem velice mlsná. Ale nejraději mám agátový listí!" A prasátka zvolala vesele: „I tak pojd' dále! Už jsme myslela, že jsi zase převlíknutý vlkodlak. Pořád nás tu obtěžuje jeden ohava!" A ve dveřích zabzučelo a otevřely se. I zachechtal se vlkodlak falešně a s radostí vtrhl do domečku.

Vrazil rovnou do jídelny, ale nestačil se ani rozhlédnout a už se ozval shora roztomilý hlásek: „Posaď se, kozičko, hned přijdeme, jen co se převlékneme do svátečních šatiček!" Vlkodlak se tedy posadil a nedočkavostí se jen hemžil. Jednu chvíli to už nevydržel a zacvakal zubama: „Všechny tři čuníky rafnu naráz, trošku si je vosolím a slupnu je bez chleba! To bude slast!" Jen to však dořekl, cvaklo v židliče, na které seděl, a vlkodlak byl chycený! Marně se namáhal a kroutil, k židliče byl jako přilepený.

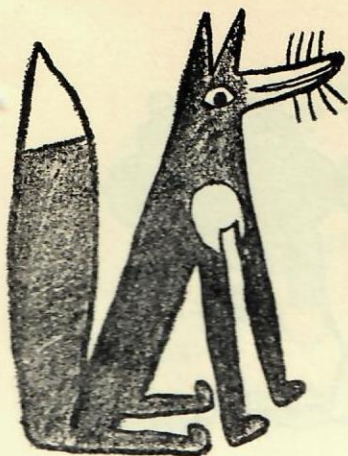
To však již vešla do jídelny tři malá prasátka s kyblíky barvy a za-

čala vyjeveného vlkodlaka natírat světlemodrým nitrolakem a potom holí, máčenou v hořčici, na něm nadělala hustě žihanců, takže za necelou půlhodinku vypadal vlkodlak jako hyena žíhaná. Nakonec jej prasátka celého osušila fénem, strčila do veliké klece a prodala cirkusu, kde za něj dostala celou hromadu peněz. Za peníze si nakoupila náruče dobrot a doma si vystrojila velikou hostinu, jako vždy, když se jim podařilo vyzrát nad nějakým vlkodlakem.

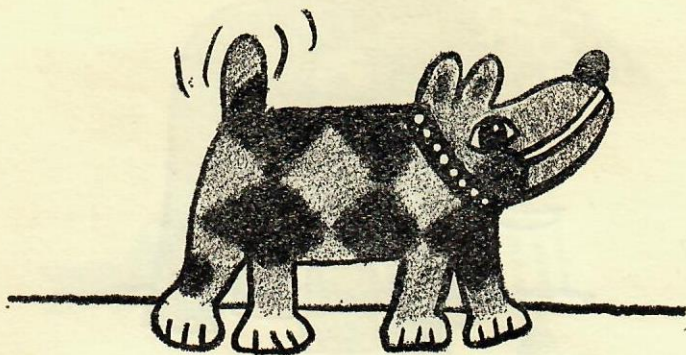
A byla to už pořádně tlustoučká prasátka.

(Poznámka: Tento příběh vyslechl s velkým zájmem řezník z naší ulice, podumal nad ním krátce, zeptal se mě, kde ta prasátka bydlí, potom rychle naházel do tašky nože, ocílku a sekáč a utíkal na nádraží. Objevil se až na druhý den. Byl natřený světlemodrým nitrolakem a celý žíhaný hořčicí. Z povzdálí ho sledovali nějací cirkusoví zřízenci, ale netroufali si na něj, protože řezník byl velice rozezlený, nebezpečně vrčel a zavřel se ve svém obchodě na devět západů! Tak nevím . . .)

Vrána a liška

Liška odhodila do kouta knížku s bajkami a vykoukla z doupěte. Opravdu. Na stromě seděla vrána a v zobáku držela syreček. Liška se mlsně olízla. Měla sice spíš chuť na vránu – takhle s ní pořádně zatřepat a chřup! – ale bylo to marné pomyslení. Už párkrát na ni číhala, ale vrána jí vždy včas s posměchem uletěla. Syrečky prý jsou však také velmi chutné, a tak nezaškodí vránu ošidit aspoň o něj. I posadila se na chvost a spustila na vránu úlisným hlasem přesně podle návodu v bajce: „Holubinko moje překrásná! Jaký máš outlounký krček a čarovná očenska! A ta voňavá peříčka, mňa, mňa! A ten úchvatný nosík! Vsadím se, že v něm skrýváš andělský hlásek! Zazpívej mi nějakou sladkou operetku, ty můj zlatý slavičku!“ Vrána pyšně přešlápla na větývce a škaředě zaskřehotala, přičemž upustila syreček. Liška jej se zachechtáním popadla, ale ten jí zaskřípal pod zuby, až jí naskočila husí kůže. Fuj! Byl to kulatý brousek natřený žlutou barvou. Ale to již liška dostala pár pořádných klofanců vraním zobanem do hřbetu za příšerného krákorání: „Ty si myslíš, pitomá ryšavice, že čteš knížky jenom ty? Tu máš! Tu máš! Za to číhání na mne, za ty pořouchlé řečičky! Tu máš!“ Liška byla ráda, že celá dokudlaná zmizela ve svém doupěti. A z knížky bajek si raději honem udělala pevná dvířka.

O malém pejskovi

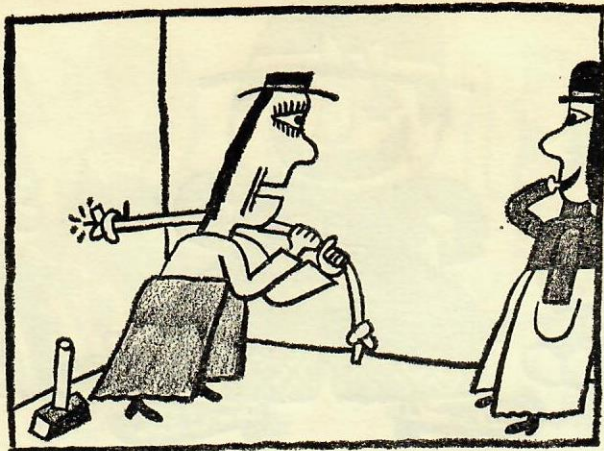
Byl jednou jeden malý toulavý pejsek, co nikomu nepatřil. Byl maličký a hloupý a ze všeho nejlépe uměl vrtět ocáskem.

Jednou ten pejsek snědl na zahrádce růžové poupátko. To mu v bříšku vonělo a tu k němu přicházeli všelijací jiní psi a zdlouha a pozorně k němu čichali a se zalíbením vrtěli ohony, neboť tu vůničku nemohli rozluštit.

A najednou jel okolo autobus a z něho vyhlédla jedna moc slavná herečka, co mají ty čarokrásné mrkací oči a šaty plné hvězd, a ta zajásala rozmazleně: „Páni, to je hezounký pejsánek! Pojď sem, špunťíku!“ A pejsek k ní přitapkal a vrtěl převelice ocáskem a tu ho ta slavná herečka popadla a začala mu muchlat ouška a ocásek, pusinkovala ho na studený ňufák a muckala se s ním, až pejsek kňučel blahem a loužičkoval. A ona mu šeptala: „Ty můj holoubečku voňavý, ty můj zlatý mazle, ty moje pusinko sladká, nikomu tě již nedám, seš můj a hotovo!“ A šup s ním pod paži a rozhlédla se bojovně po světě. Samozřejmě, že jí nikdo nic neřekl. Toulavých pejsků je!

A tak se stala ta věc, že se do toho nejhloupějšího pejska, co snědl na zahrádce poupátko, zamilovala ta nejkrásnější a nejslavnější dáma.

A teď řekněte: komu na světě se vyhne hloupost?

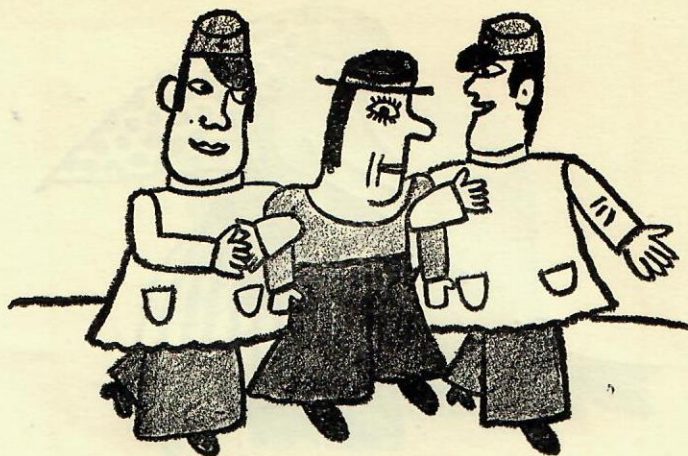

Přítel se zbláznil

Přišel jsem onehdy k příteli, který bydlí ve věžovém paneláku, a zastihl jsem ho celého upachtěného, jak se přitahuje lanem ke zdi. Povídám mu: „Co to tu, prosím tě, vyvádíš?“ „Nevidíš?“ zaspěl: „Již třetí den tu držím tuhle stěnu, aby se nerozpadl celý dům!“ Neřekl jsem na to nic, ale pomyslel jsem si: „Mám jen jediného přítele a i ten se mi zbláznil!“ a šel jsem zatelefonovat do vedlejšího pokoje pro lékařskou pomoc.

Pak jsem se vrátil k příteli: „To jsi celé ty tři dny nic nejedl?“ Přítel skoro zaplakal: „Jak? Vždyť nemohu pustit lano ani na vteřinku!“ Zakroutil jsem hlavou: „Nemohl jsi o tom říct někomu v domě?“ Přítel zajechel: „Komu? Vždyť všichni odjeli na dovolenou!“ Povzdechl jsem a šel jsem mu usmažit pár vajíček, aby se aspoň trochu najedl, než pro něj přijedou. Postavil jsem je na stůl a povídám: „Jestli chceš, podržím to chvíli za tebe a ty se pojď najíst!“ Po chvíli přemlouvání svolil a já za něj převzal lano. Přítel rychle hltal a stále mě kontroloval, jestli se neulejvám. Zkusil jsem nenápadně lano trochu povolit, ale zeď se ani nepohla. Znovu jsem nad tím zakroutil hlavou.

V tom vpadli do bytu tři silní muži v bílých pláštích, z nichž jeden byl lékař, a hned se hrnuli ke mně: „Tak kdepak máme pacienta?“ „Tady můj přítel onemocněl!“ řekl jsem mužům a pustil jsem lano. Přítel po něm skočil a rychle jej napjal: „Co blázníš? Chceš, aby se s námi zhroutil celý dům?“ Muži v bílých pláštích na sebe vyjeveně pohlédli, ale pak pochopili. Lékař řekl: „Milý pane, myslím, že bude nejlépe, půjdete-li s námi!“ „Nemohu!“ zaplakal přítel: „Musím to tu držet, jinak se to celé zřítí!“ Lékař řekl: „Jak jste na tu myšlenku přišel?“ Přítel odvětil: „Zatloukal jsem do zdi skobu a najednou mě to napadlo!“ Lékař řekl s úsměvem: „Z toho si nic nedělejte. Zase bude všechno v pořádku. Lano uvážeme tady na knihovnu, je těžká, plná knih, ta

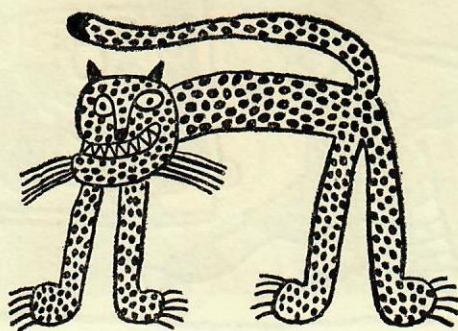

lano udrží. A vy půjdete s námi, dáme vám uklidňující injekci, trochu se prospíte a hned vám bude líp!”

Jeden z mužů v bílém plášti opravdu uvázal lano na knihovnu, pak vzali mého přítele pod paže a celého třesoucího se slabostí a vyčerpáním ho odváděli do sanitky. Jel jsem s nimi pro případ, že by přítel v ústavu něco potřeboval.

Sotva jsme poodjeli od věžáku v jehož devátém poschodí přítel bydlí, ozval se hrůzostrašný rachot. Zastavili jsme a vyhlédli ze sanitky. Věžák se zhroutil a jen obrovský mrak prachu zastíral milosrdně místo katastrofy.

Hleděli jsme na to všichni vyjeveně, načisto ustrnulí . . .

Pohádka o jaguárovi

Byl jeden jaguár a ten potkal kominíka, který žvejkal žvejkačku. Jaguár se zeptal: „Co to žvejkáš?“ A kominík řekl: „Žvejkačku.“ A jaguár řekl: „Já bysem chtěl taky.“ Tak mu kominík kousek dal a jaguár začal žvejkat. Jenomže jaguáři mají zuby jako špendlíky a moc jim to nejde. I zahuhlal: „To nejní dobrý!“ a chtěl žvejkačku vyplivnout. Ale nešlo to, protože se mu nalepila na zuby, na ňufák, na oči, na fousy, na uši a na tlapky. Kominík se hihňal, že je jaguár celej ulepenej a jaguár dostal vztek, že je kominík takovej, a chtěl ho sežrat. Kominík utíkal, až mu bačkory tleskaly o paty, a jaguár za ním. Ale že byl celej ulepenej, za chvílku už nemohl. Kominík mu utekl a jaguár byl rád, když se doploužil do čistírny. Tam nad ním spráskli ruce. Řekli mu: „Chuligánské ulepence nečistíme!“ Ale když jaguár brečel a byl tuze nešťastnej, slitovali se nad ním a vyčistili ho benzínem. Jenomže z jaguára při tom vyčistili taky všechny puntíky, takže se z něj stala blond slečna. A jak šel po ulici, měl ostudu, kluci se mu šklíbili a pokřikovali za ním posmívadla. To jaguára velice zlobilo. Šel tedy do lakýrnictví, jestli by mu nemohli puntíky zase namalovat. Lakýrník mu řekl, že žádné puntíky neumí, že má jenom zelenou barvu. Jestli chce, tak že ho natře celého nazeleno a hotovo. Jaguár řekl: „Co mám dělat, tak mě tedy natřete.“ A tak ho lakýrník natřel nazeleno. Když se jaguár uviděl v zrcadle, zaječel úžasem. Vypadal jako voják! To se mu líbilo. Procházel se potom po ulicích a zbledlí vojáčci mu vyjeveně salutovali, protože si mysleli, že je to nějaký generál. Ale potom to jaguára přestalo bavit a odešel do brčálově zeleného lesa a tam se načisto ztratil a víckrát ho už nikdy nikdo neviděl.